

Poslední Válka Richard Všíanský

Armáda se dala do pohybu, pomalým pochodem mířila směrem z města a následně po blatnaté cestě až k táboru u Eloru, kde se konala mobilizace všech armádních složek. Vojáci tušili, že jde do tuhého a tak atmosféra mezi řadami nebyla zrovna ideální.

„Koně jsou neklidní“ Povšimnul si jeden z hlavních velitelů, Felder. Dlouhý muž vedle něj, celý zahalený v plášti s kapucou se zastavil. Město které opustili bylo už schováno za velkými korunami stromů a nepřístupným porostem lesa.

„Schovejte se!“ Zakřičel muž a skupina podobně obléknutých lidí se rozprchla do blízkých lesů. Felder a pár ostatních kapitánů netušili o co jde ale brzy to poznali. Nad cestou prolítl drak a ohněm spálil první řadu vojáků. Muži v lesích vytáhli své luky a začali pálit. Mezi lidmi se zhostila panika.

„Schovejte se do lesů!“ Zařval co nejvíc nahlas Felder a poručil lukostřelcům pálit. „Sakra, jak to ti elfové poznaly!?“

Za chvíli bylo po všem, drak zmizel za obzorem a les utichnul.

„Už je po všem!“ Oddychl si Felder, tisknoucí se u kmenu stromu. Dlouhý muž k němu přišel a probodl ho pohledem.

„Zvedni se a zavel pochod!“ Řekl a odešel zpět na cestu.

„Blbej elf... Mužstvo POCHOD!“ Felder se oprášil a zařadil opět do kolony.

Elor byla malá pevnost na kraji království, dlouhé kamenné zdi se trčily podél lesa, a z druhé strany kolem jezera. Jezero s příznačným názvem „Duchovno“ bylo nejlepším místem pro útok na sousedy. Už od pradávna se tam odehrálo tolik bitev, že dno tvoří kosti, zbraně a trosky lodí. Na druhé straně jezera byla zničená půda lemovaná různými zátarasy, opuštěnými zbraněmi a opět hromadami mrtvol, kostlivců a všemožných příšer.

A proč bylo tohle místo nejlepší na invazi? Bitevní pole na druhé straně bylo plné kostlivců i příšer. Tudíž sousední království nechalo tohle místo bez povšimnutí a nejbližší hraniční osadu postavila několik kilometrů odtamtud.

Armády které sem přišly zdaleka postavily tábory na nábřeží, hned vedle Eloru. Královská garda, společně s dědicem trůnu, princem Avarem, se usídlila přímo v pevnosti.

Felderova armáda dorazila jako poslední, nejpomalejší.

„Kde jste!“ Vykřikl jeden ze strážců táborů a Felder se zarazil.

„Během cesty nás několikrát přepadli, přišli jsme takřka o jednu třetinu mužů.“ Strážce pohledem okouknul počet mužů a rukou povolil vstup do tábora.

„O třetinu vašich mužů“ Pousmál se vrchní elf a strčil do kapitána loktem.

„Lorde Anyo, princ už vás očekává v pevnosti.“ Uklonil se strážce, Felder se ušklíbl a odešel pryč se svými muži.

„Plán je následující pánové“ Princ v sále ukázal na mapu. „Naši nejlepší muži se vylodí na protějším břehu, zlikvidují příšery a dají signál, po signálu z přístavu vyjedou naše hlavní vojska. Následně napadneme hraniční pevnost Mústek a počkáme na armádu mého otce která se tu objeví někdy následující týden. Mezi elitní skupiny patří například Anyovi elfové, Elfové z Tylisu a černé jednotky lorda Ruciana.“

„Nechci tam posílat svoje muže jako první...“ Namítnul Rucian a všichni se zalekli.

„Opravdu?“ Princ hrozivě pohlédl.

„Ano..... pane“ Odpověděl Rucian a spolkl.

„To je vzpoura....“

Druhý den ráno mezi černými jednotkami panovala tichá atmosféra, jejich pán byl nalezen mrtev v řece která přiváděla vodu do jezera. Lidé to sváděli na alkohol ale bylo jim jasné co se stalo. Ale nikdo ani neměl odvalu to říct alespoň jinému člověku.

„Dneska to vypukne...“ Felder se protáhl a sledoval jak k němu jde jeden z nadřízených, i hned vyskočil a postavil se do pozoru.

„Byl jsi převelen, černé jednotky jsou pod tvým velením...“ Oznámil velitel a odešel pryč. Felder se zděsil, černé jednotky, nejhroživější skupina lidí v tomhle prohnilem království. Dostat se k nim znamenalo v 80% smrt a velet jim mohl jen zkušený válečník což Felder jistě byl. Bojoval dokonce s Rucianem společně v jedné nejhroživějších bitev, v bitvě u Průsmky. Průsmky bylo obrovské město, jedno z největších. Jenže tam vypukla epidemie, lidé začali panikařit a všechny nemocné chladnokrevně zabíjely. Když se zjistilo, že každý občan města byl nakažen již dlouhodobě, začala se panika zvětšovat. Král Edvard, otec Avara, nařídil karanténu ale nemělo to příliš smysl, lék neexistoval a tak chtěl celé město se všemi lidmi uvnitř spálit na prach. Lidé z města ale neposlechli, vzaly zbraně a šli do boje proti menšímu oddílu armády. Pár desítek profesionálních vojáků čelilo tisícům špatně vyzbrojených a vycvičených měšťáků. Stal se z toho obrovský masakr, vojáci nakonec zvítězili ale jen pět z nich nezískalo nemoc a přežilo.

„Rucian měl pravdu.... Nemůžeme tam jít jako první, je to sebevražedná mise.“ Stěžoval si Anyo veliteli Tylisu.

„Co nám pár příšerek udělá ? ...“ Zareagoval velitel a podíval se na protější břeh, byl celý zahalený v mlze.

„Bylo by rozumnější napadnout osady u normálních cest než takhle riskovat“ Pokračoval Anyo dál. „No tak, Rilne.. nemusíme to dělat, náš národ nás sem poslal jen z hloupého spojení... tohle není náš boj...“

„Ale je, a už drž hubu“ Riln se napřáhl a vrazil mu pěstí. Strážci u stanu slyšeli ránu a ihned přiběhli se zbraněmi v rukou.

„Pane, děje se něco?!“

„Upadl, hlupák....Pomozte mu vstát a vyprovodte ho“ Poručil.

„Hajzl...“ Mumlal Anyo když ho strážce vyhazovaly do bláta.

„Směšné...“ Usmál se Felder co stál přímo nad ním. „Musím ti něco říct.“

„Nemám čas, za pár desítek minut se nalodíme...“ Anyo vstal, oprášil se a už chtěl odejít ale Felder ho chytil za rameno.

„Setkáme se na bojišti...“ Řekl a odešel. Anyo chvíli stál na místě a vstřebával informace.

„On tam jde taky?“ Zeptal se sám sebe a zmizel pryč.

Felder došel na menší náměstí kde byly ubytovány černé jednotky. Přišel do své nové komnaty, oblékl si černé velitelské šaty, společně s černou helmou která zakryla oholenou, takřka holohlavou hlavu a prohlédl si výzbroj. Měl tam pár amuletů, lektvarů ale to nejdůležitější bylo pověšené na zdi. Obrovský meč, čepel byla ze stříbra a nosila na sobě černé runové znaky.

„Černý kat“ S radostí si ho vyzkoušel a zasunul do pochvy na zádech. „Tak jdeme na to.“

„Pane!!!“ Křičel sluha a běžel po dlouhé chodbě směrem k trůnu. „Náš dračí zvěd podal hlášení, sousední Fortové vytvořili váleční tábor u Duchovna...“

Sluhu přehlušil smích krále. „U Duchovna, jestli mají alespoň špetku rozumu tak se tam nevyloží...“

„Ale pane, musíme něco udělat!“ Naléhal sluha, král se pousmál.

„Za jak dlouho tam dojde naše armáda?“

„Přibližně za týden...“ Odpověděl sluha a sál utichl.
Po chvíli král vstal z trůnu. „Tak na co sakra čekáš?!“

Pět velkých lodí vyplulo z přístavu, mířily blíže k protějšímu břehu kde poté vyšlou menší loďky s vojáky.

Na palubě černých jednotek panovala silná disciplína jako vždy, vojáci, černě obrnění se zakrytým obličejem běhali z místa na místo a svým způsobem se těšili na vraždění potvor.

„Pane!“ K Felderovi přišel druhý muž jednotky. „Jednotka je připravena vylodit se!“

„Jak se jmenuješ?“ Zeptal se Felder a dalekohledem prohlédl pobřeží, krom mlhy nic neviděl.

„Roland pane!“ Voják stál v pozoru. „Mohu-li se zeptat, co na palubě dělají ti obyčejní vojáci pane?“

„Má stará garda....ohlídá nám loď když budeme pryč.“ Odvětil. „Jdeme na to!“

Jedna loď zatroubila na roh, další je následovali. Postupně od velkých lodí vypluly výsadekové čluny.

Vojáci na lodi s údivem koukaly na statečné muže jak odjíždí vstříc osudu. Náhle se však ozvala rána zpoza lodi.

„Co to bylo?!“ Všichni vojáci vytasili zbraně a postavili se do bojové formace. Rána se ozvala znovu, ale mnohem silnější. Současně se ozývalo šplouchání vody a vrzání desek kde nemělo. Voják co stál na boku lodi to poznal. „Utopenci!“ Utopenci byli zombie, utopení lidé kteří nenašli své místo a tak zůstali ve vodě. Byli to jedny z nejobyčejnějších příšer a jejich přítomnost nebyla zrovna děsivá.

„Všichni k bokům!“ Zařval velitel a vojáci poslechli. Utopence kteří lezli po trupu lodi nahoru shazovali zpátky nebo probodávali meči. Náhle se opět ozvala rána, loď se zatřásla a někteří muži spadli do vody kde byli okamžitě roztrháni. Jejich bolestivý řev nepovzbudil jejich kolegy na palubě.

„Sakra, co to je!“ Velitel zděšeně pobíhal od boku k boku a sledoval vodní hladinu. Jenže to co viděl ho úplně zděsilo. Obrovské monstrum, podobné vlkodlaku lezlo po trupu lodi a dělalo v ní díry.

„Utopenec vlkodlaka?“ Zděšeně zavolal na lukostřelce aby se hned objevili a pálili. První šípy se do vlkodlaka jen zabořily, ten pohlédl na horu a jedním skokem vyskočil až k zábradlí a chytil se za něj, hned po tom tlapou shodil několik lukostřelců do vody.

„Ustupte!“ Velitel vytasil opět meč a čekal až se vlkodlak nalodí. Však se dočkal brzo, vlkodlak znovu vyskočil, tentokrát přímo na velitele a rozdrápal ho tak, že všichni kolem byli od hlavy až k patě krvaví.

Na monstrum se ihned vrhla celá banda lidí, vlkodlak jedním máchnutím tlapy odhodilo celou polovinu. Druhá ho posekala na zádech a jeden z nich zabodl svůj meč přímo do jeho páteře. Příšera chytla amok, rozběhla se, shodila stožár a společně s několika vojáky spadla do vody. Loď ztichla a muži se podívaly na sousední loď.

„Rychle, nalodíme se tam!“ Řekl jeden z nich a zamířil k člunům.

Čluny rozrážely mlhu a pomalu se přesouvaly k břehům. Až byla voda sotva po kolena tak vojáci zastavili a kráčelo se po nohou. Už nyní očekávali příšery, proto opustili bezpečné loďky a nachystali si zbraně.

„Tenhle úkol bude trvat několik hodin, možná i více dnů,“ Řekl Felder a náhle se zastavil. Uslyšel zavržení dřeva a obrovský šplouch ve vodě - spadlý stožár „Sakra..“

Postoupili až k prvním zátarasům, byli překvapeni, že je zatím nic nepotkalo. Náhle se ozval zleva řev a jednotky se daly do pozoru.

„Anyo?“ Felder se zarazil, ale věděl, že jestli tenhle úkol chce dokončit musí pokračovat dále a nevsímat si sousedních skupin. „Zatracená mlha, tady na pobřeží je až nějak moc

hustá.“

Z mlhy se vyřítil vlkodlak a běžel směrem k jednomu vojáku. Ten po něm napřáhl meč, vlkodlak uskočil. Další voják po něm vrhl kouzlo - ohnivou kouli ale minul. Zrůda běžela podél skupiny a řvala na ně.

Jeden z vojáků vyběhl a srazil příšeru na zem, loktem jí chytil pod krkem a tak přirazil její hlavu k zemi. Díval se jí tváří v tvář. Napřáhl druhou ruku a začal jí mlátit. Za chvíli bylo po všem.

„Jak se jmenuješ?“ Zeptal se Felder a prohlídl si zakrvácený hnědý chuchvalec, dříve hlavu vlkodlaka.

„Bak pane“ Odpověděl muž a postavil se do pozoru.

„Dobrá práce Baku!“ Pochválil Felder a vyrazil ku předu. Řev od Anyovi skupiny stále neustal.

Jak vojáci vyrazili, tak pouze jeden zůstal stál. Všichni se na něj otočili a zkoumaly co se děje.

„Něco mě drží za nohy...“ Pošeptal voják a další dva k němu přišli, viděli trčet chlupatou tlapu z bláta.

„Je tu další vlkodlak...“ Jeden z vojáků napřáhnul meč a chystal se bodnout, jenže vlkodlak vyskočil, shodil dva vojáky a toho s mečem chytil po krkem. Chvíli ho pozoroval a odhodil ho desítky metrů daleko. Jeden z těch co leželi skočil po zádech příšery a svou tíhou jí shodil do bláta. Vlkodlak zařval a ohmátl se po něm. Felder vytasil meč a rychle se rozeběhl směrem k obludě, ta po něm švihla druhou tlapou, Felder udělal manévr, výpad a Černý Kat rozsekal vnitřnosti.

Bezvládné tělo spadlo na zem a oba dva vojáci se zvedli z bláta. Felder je šťouchl do helmy a obrátil se směrem k odhozenému. Kolem něj se vytvořil houf lidí. Felder slyšel vytasení meče, zabodnutí a následný vrácení meče do pochvy.

„Je mrtvý pane!“ Zařval voják. Felder se podíval na vojáka co skočil monstrem po zádech. Poznal v něm Rolanda.

„Bože, kam jsem se to dostal...“ Pomyslel a zavolal vojáky k sobě. Levá strana byla už po tichu. Najednou se mlha nepřírozně zhustila a začal se ozývat ponurý nářek.

„Zombie, utopenci?“ Šeptl Felder a mlha se opět vrátila do normálu, kolem nich stála obrovská skupinka zombie, kostlivců a podobných příšer.

„Za vítězství!“ Zařval Bak a vběhl mezi zombie, mečem jich rozsekl hned několik, další vojáci ho následovali. Někteří podporovali své spolubojovníky kouzly a jiní zůstali na místě a sekali jen ty kteří byli na dosah. Najednou mezi tři vojáky spadla ohnivá koule a všechny tři spálila na popel.

„Co to do prdele je?!“ Zařval Bak a koukl tam. Stál tam drak s jezdcem.

„To je ten samej parchant co v lese?!“ Podivil se Felder a rozeběhl se k draku.

Jeden z vojáků vypálil na kolos ohnivou kouli ale ta nebyla nic platná. Drak opět šlehl oheň a spálil další dva muže. Jezdec se začal smát ale náhle ho smích přešel, na záda se mu pověsil zombie a stáhl ho na zem. Drak využil příležitosti a odletěl. Zombie se skláněl nad jezdcem a trhal ho rukama. Felder k němu přiběhl, zombie rozsekl vejpůl a sklonil se nad oponentem.

„Nazdar šmejde!“ Praštil ho do hlavy a pomohl mu se postavit. Chytil ho a táhl až k vodě.

„Co děl...áš?“ Zakašlal jezdec a v tu chvíli byl vhozen do vody, utopenci ucítili krev a ihned ho s řevem stáhly k sobě.

Drak proletěl nad Elorem a spálil střechu královské budovy. Obránci pálili vším co mohly ale draka nemohly zdolat.

„Co to sakra je?“ Zděsil se princ když mu těsně nad hlavou prolitlo monstrem, které okamžik na to strhlo k zemi menší věž.

Jeden muž co stál vedle něj, oblečený v elegantním obleku a s dlouhými černými vlasy

napřáhl ruce a začal na draka pálit blesky. Chvíli drak vzdoroval ale hned potom padl hlavou dolů.

Černé jednotky se probíjely opatrně kupředu, časem dorazili až k okraji bažin a ke zříceninám vesnice.

„Tady někdy žili lidé?“ Zvolal Roland a prohlédl si nehostinné místo plné bláta a vody.

„Dál už nejde, bažiny už jsou mimo... spojme se s dalšíma skupinami“ Poručil Felder a po dlouhé době zatasil meč. Náhle z vesnice vyběhlo obrovské chlupaté monstrum, připomínalo vlkodlaka ale bylo mnohem větší a stavba těla se již podobala té lidské.

„Obrovská opice?“ Bak se začal smát a s mečem po ní vyběhl. Ta ho chytla do ruky a odhodila dál do bažin. Chvíli se ozýval lidský řev než nadobro ustál.

„Idiot!“ Řekl si vojenský mág a začal po opici pálit ohnivými koulemi. Opici to jen naštvalo, přiskočila k mágovi a odkopla ho. Ostatní vojáci jí obklíčili v kruhu. Stalo se ale něco velice nečekaného, na příšeru přilétl zeleně zářící šíp, zabodnul se jí do hrudi a explodoval. Vojáci hloupě hleděli před sebe a přiběhla k nim skupinka zakrvácených elfů společně s Anyem. Bylo jich jen pět.

„Rád tě zase vidím..“ Vyjekl Felder a prohlídl si počet elfů. „Moc vás nezůstalo.“

„Věděl jsem, že je to sebevražedný úkol... potom co jsem se vylodil napadla nás smečka vlkodlaků.. za okamžik jsme objevili trosky hradu plné kostlivců, bylo jich tam fakt plno, zahnali nás až k okraji bažin... tam nás začali napadat utopenci..“ Vydýchal se Anyo.

„Nakonec jsme vás našli...“

„Co Tylisané a ostatní jednotky?“

„Nevím, Tylisané jsou blázni, budou bojovat do posledních mužů a těm ostatním moc šancí nedávám“ Odvětil Anyo a kouknul za sebe. Běžel tam vlkodlak. Jeden z elfů vytáhl luk a jedním precizním zásahem ho zabil.

„Dobřej Elf...“ Pousmál se Felder a byl trochu zahanben rychlým odstřelením tvora kterého oni museli dlouze umlátit.

„Elfka...“ Poupřavila ho střelkyně. „Tanya“

Otočila se Feldera, měla krásné zlaté vlasy lehce po ramena a modré oči.

Náhle se ozval řev a z bažin vyběhli tři kostlivci, trojice měla štíty a malé meče.

Tři vojáci se jim s napřáhnutými meči postavili do cesty a začali se šermovat, kostlivci byli narozdíl od Zombie inteligentní, ohební a nedělalo jim problém držet jakýkoliv zbraně. Jediná nevýhoda byla velice slabá stavba těla a tak je mohla položit i menší větev spadlá ze stromu.

Rákosí v bažinách zasvištělo a vylezlo tam dalších deset kostlivců, tentokrát se do boje zapojili již všichni. Elfové na boj z blízka používali úzké a lehké meče s velice ostrou čepelí. Felder si vzal na starost jednoho kostlivce, sekl mečem, nemrtvý to odrazil štítem a podnikl výpad. Zranil Feldera do pravé ruky, ten se ale znenadání otočil a rozsekl kostlivce na půl. Zničehonic se z další strany vyrojila další, mnohem početnější skupina. Tři z nich se seřadili kolem Anya, ten neváhal a kouzlem je všechny rozhodil na kostičky. Pár kostlivců se stáhlo o něco dál a začali pálit z luků.

Jeden nepozorný elf a dva vojáci po zásahu padli, situace začala být nepřehledná, Felder nařídil stáhnutí se k vodě ale moc to nepomohlo, situace byla tak zlá, že jenom někdo to uslyšel a nakonec ani nikdo neposlechl. Bojovalo se do posledního dechu.

Lidé a elfové nakonec vyhrály, ale byli sotva poloviční - tři elfové a devět lidí.

„Mizíme odsud lidi...“ Řekl Felder a zarazil se. „.... a elfové.“

Najednou, bez jakýkoliv varování jeden z mužů padl na zem. Držel se za své krvavé zranění na hrudi, Roland k němu přiskočil a otočil ho na záda.

„To nepřežije...“ Šeptl a druhý voják šáhl po meči. „Dělej co musíš..“

Felder se otočil a slyšel jen švihnutí.

„To stačilo, jdeme....“ Sykl a vyšel směrem k vodě.

„Zranění by je jen zdržovali..“ Poznamenal Anyo a koukl na svou skupinu. Tady by musel dorazit každého.

Skupina došla až k loďkám černých jednotek. Stálo tam několik utopenců, které Elfové okamžitě sundali z dálky.

„Nalodíme se na loď...“ Felder už chtěl naskočit do člunu ale z vody vylítl utopenec a shodil ho přímo na loďku. Ta se začala houpat a nakonec praskla a lehce se potopila.

„Nevadí, je jich tu ještě dost...“ Koukl kolem sebe, všude byli utopenci, včetně jednoho divného a většího.

„To je ten podělanej jezdec?“ Zakřičel jeden z černých jednotek. Tanya nabila luk a vystřelila na něj, šíp se odrazil od brnění a utopenci vyrazili směrem k ní.

„Jdem do nich...“ Roland vytasil meč a jedním zásahem rozsekl dva nepřátele. Jeden utopenec se dostal za jeho záda a zakousl se mu do krku - tam kde neměl téměř žádné brnění.

„Do háje!“ Felder vyběhl, utopence probodl mečem a Roland spadl do vody. Utopenci pod zemí ho začaly stahovat. Felder na to pouze hleděl, nemohl nic udělat. Mezitím se i zbytek dal do boje.

„Zabiju tě...“ Sykl Felder a zamířil k jezdcovi, ten se napřáhl a tlakovou vlnou Feldera odhodil pryč. Občas se stalo, že si utopenci zachovali schopnosti předešlých majitelů těla a tak to ani Feldera neudivilo. Jeden z vojáků to uviděl a vyběhl mu na pomoc. Jezdec švihl rukou a taktéž ho odhodil pryč. Tentokrát dost daleko na to aby ho to zabilo.

Anyo si toho všiml, taky si všiml dvou loďek vzdálenějších od šarvátky.

„Já je zdržím, vy splňte to co musíte... zabijte bastarda Avara.“ Zakřičel a zastřelil dva utopence jedním lukem.

„Já mu pomůžu...“ Přidal se jeden z vojáků, druhý dva s ním.

„Jdeme!“ Zavelel Felder a utíkal k loďkám. Celkem k nim běželi dva elfové a tři lidé. Utopence který se postavili do cesty byli okamžitě zlikvidováni. Když naskočili a vypluli, uviděli jezdeckého utopence jak zabijí posledního živáčka - Anya.

„Sakra... bude mi chybět...“ Všichni se na Feldera podívali. „Byli jsme přátelé už patnáct let...No, říkal abychom zabili Avara a to taky uděláme... když budete chtít.“

„Ten bastard nás poslal na sebevraždu, všichni mí přátelé jsou mrtví... jasně, že jdu do toho“ Zajásal jeden voják, druhý se k němu ihned přidal.

„Můj bratr Anyo a všichni jeho muži padly, musím je pomstít aby nezemřely zbytečně.“ Odpověděla Tanya a zmáčkla ruku v pěst. Pohledy se obrátily na posledního elfa.

„Já nemůžu....“ Šeptl a koukal do vody. „Nechci riskovat, doma mám rodinu a malého syna.“

Felder mu položil ruku na rameno a zakýval hlavou. „Chápeme tě! Opustíš ihned tábor jak přistaneme.“

Jakmile uviděli první loď získali silný pocit nejistoty. Loď se potápěla, navíc jí chyběla hlavní stěžeň.

„Namiřte to k dalšímu korábu!“ Zavelel a loďka obrátila směr. Po chvíli dopluli k další lodi, na té se v poklidu nalodili.

„Pane! Rádi vás vidíme!“ Zaječeli lidští vojáci a vytvořili kruh kolem Feldera, ten kolem nich prošel až k lodnímu veliteli.

„Váš velitel padl, přebírám to.“ Ohlásil ale elfí velitel ho nebral moc vážně. „Obratťe loď k přístavu!“

„Musíme vyčkat na signál, to je rozkaz prince Avara!“ Odpověděl velitel, Felder vytasil dýku schovanou u prsou a prudkým pohybem ji vrazil veliteli pod krk.

„TOHLE JE VZPOURA!“ Zařval velitel a všichni na lodi vytáhli zbraně. Lidé proti elfům.

„Stop!“ Zakřičela Tanya. „Jako pod kapitán armády velení elfí družiny, včetně lodi patří mě.“

A pokud veliteli nechcete skončit s utopenci poslouchejte tohoto pána..“

Elfí velitel plivl na Feldera, ten si to nenechal líbit. Chytil ho a přehodil přes zábradlí do vody.

„Rychle, otočte to na pobřeží...“ Zavelel a loď se dala do pohybu.

„Co se to děje?!“ Sykl Avar když viděl loď u přístavu, nečekal na odpověď a vyběhl k molu. Jakmile tam dorazil uviděl tři černé jednotky a skupinu elfů z lodi. Avar přiběhl až k Felderovi.

„Jak jste se opovážili vrátit bez signálu?!“ Zasyčel mu obličejem a náhle ucítil mražení v zádech, ba ne když mu chladná ocel trčela ze zad.

„Skončil si!“ Felder se usmál a setřel ho z meče. Rozhlédl se kolem sebe, uviděl plno vojáků jak na něj kouká, někteří chtěli zasáhnout ale nikdo ho neměl rád a bylo jim to vlastně jedno, dokonce jim to přišlo i vhod. Ale mág co sundal draka na pevnosti vyběhl z davu.

„Co jsi to udělal šmejde!“ vykřikl a vypálil na Feldera blesky. Tanya rychle vytáhla luk a střelila mága ramene. Ten zastavil chrlit elektřinu a umožnil popálenému Felderovi zasáhnout. Společně s několika-ti vojáky vyběhl proti mágovi, ten se ohlédl a odhodil vojáka co běžel proti němu, Felder uhnul dalšímu kouzlu a jedním sekem uťal hlavu. Felder následně padl na kolena, odhodil helmu daleko pryč. Byl celý rudý a celé tělo ho pálilo.

Vzpomněl si na lektvary co měl u sebe a začal je do sebe chrlit. Tanya se k němu sklonila.

„Jsi v pořádku?“

„Ano...už je to v pohodě“ Felder se rozhlídl kolem sebe. Někteří vojáci se klaněly a další odcházeli pryč jako by se nic nestalo.

„Zabil jsi nejmocnějšího muže v téhle zemi...“ Řekl jeden z hlavních generálů a pomohl mu vstát. „Likvidace jeho otce nebude již žádný problém...“

„Zkontrolujte ostatní lodě a jestli někdo nezůstal na bojišti...“ Felder si staršího generála nevsímal a odcházel směrem ke svému stanu. Tanya ho doběhla.

„A co teď?“

„Vrátíme se do města, válku ať si vedou sami...a ještě tam máme práci, ne?“ Usmál se na ni.

„Dobrá. Uvidíme se na cestě zpátky.“

Konec.